

[Sigsgaard.]

socialdemokratiet ind for. Hvis ikke regeringen sørger for stor fortjeneste til selskaberne, så strejker de bare eller flytter. Derfor sørger regeringerne for store fortjenester til selskaberne og lader lønmodtagerne og til en vis grad de små erhvervsdrivende betale, og derfor lever nogle et luksuliv, mens andre har svært ved at få det til at løbe rundt.

Skal der for alvor laves om på det, så skal kapitalens frie strejkeret afskaffes. Derfor må det politiske mål være, at stor-kapitalen sættes fra bestillingen. Så længe de store selskaber sidder på over 50 pct. af landets samlede omsætning, er det dem, der har den politiske magt, ikke folketetinget og ikke de skiftende regeringer. Derfor undgår folketetinget at diskutere en lang række vigtige spørgsmål. Folketingets flertal vil ikke diskutere skatteskalaen, altså fordelingen af byrderne på de forskellige indtægter. VS har foreslået, at skatten for de mindre indtægter lempes, mod at skatten for de højere indtægter til gengæld skærpes, at formueskatten fordobles, og at selskabsskatten sættes op til 50 pct., så den kommer på linje med skatten af arbejdsindkomst. Hvad sker? Forslaget er fremsat i god tid i begyndelsen af august, men behandling i folketetinget er afvist; man vil kun snakke om det temmelig upolitiske spørgsmål udskrivningsprocenten. At spørgsmålet kan have en vis betydning, fremgår måske af, at der i dag af en formue på 1 mill. kr. kun betales 6.300 kr. i formueskat. Men det vil man ikke diskutere.

Vi har som nævnt foreslået, at selskabsskatten sættes op til 50 pct. Den er i dag 36 pct. Jeg tror, det er meget få andre lande, hvor selskabsskatten er så lav. Den er fastsat i sin tid under hensyn til skattefradragssystemet, som for længst er afskaffet. Alligevel: samtidig med at de direkte skatter, personskatterne, stiger og stiger, holder man selskabsskatteprocenten konstant på 36. Det vil altså sige, at folketetingets flertal med mere eller mindre lyst beskytter selskaberne og sørger for, at de slipper billigt i skat, mens lønarbejderne og andre jævnt- og mindre-bemidlede må betale dyrt. Folketinget lader, som om det diskuterer politik, men det diskuterer kun, hvor stort hoppet skal være frem, hvor meget gas der skal gives denne

gang, om skatteskruen skal strammes lidt mere eller lidt mindre, og bliver det lidt mindre nu, så bliver det lidt mere næste gang og omvendt.

Men skattesnyderiet på de 10 milliarder kr. fortsætter, og manipulationerne med aktieselskaberne å la Glistrup fortsætter. VS har foreslået denne trafik stoppet og vist, hvordan det kunne gøres. Vi har fremsat konkret forslag om, at sådan og sådan skal folketetinget gøre, hvis det vil standse transaktioner af Glistruptypen, men det vil folketetinget ikke, og det er selvfølgelig, fordi folketetinget først og fremmest varetager kapitalens interesser.

I aftes sagde hr. Stetter i tv-avisen, at erhvervslivet skulle have bedre indtjeningsmuligheder. Også socialdemokratiet, ja, vist endda SF, taler om en mere erhvervsvenlig politik. Måske kan det forstås på flere måder, men vi har hørt det så mange gange, at vi godt ved, hvordan det skal forstås. Det skal forstås sådan, at vi efter valget kan vente os endnu større tilskud til kapitalen i form af afskrivningsfiduser og skattenedslag, sådan som Nixons borgerlige regering netop har gjort, og sådan som Palmes socialdemokratiske regering netop har gjort. Imens småsnakker man om udskrivningsprocenten.

Kampen mod arbejdsretten, strejken på Holstebro slagteri, boligaktionerne, alt det er vigtigere end den debat, der føres her. Det kan også tydeligt ses; der er ingen interesse om, hvad der sker nu. Der var interesse om en bestemt erklæring tidligt på mødet i dag, men nu kan enhver se, at gassen er gået af ballonen. Hvorfor er de fænomener vigtigere, jeg lige nævnte? Fordi det dér er arbejdsgivernes og kapitalens ret til at bestemme over mennesker og tage frugten af deres arbejde, der antastes. „Politik, det er kamp om magt“, for at citere den tidligere konservative minister Poul Sørensen. Det har han så evig ret i, og det er på de steder, jeg har nævnt, den aktuelle kamp i dag udspilles. Her i folketetinget sker der det, at man i første række forsvare arbejdsgivernes og kapitalens magtstilling, og at beslutningerne i øvrigt i almindelighed er truffet, inden vi andre kan få lejlighed til at kommentere dem eller tage stilling til dem her fra talerstolen.

Når vi nu skal presses ind i fællesmarkedet — gid det må mislykkes — så er det af